

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Capitolul I Dispoziții generale

Domeniul de reglementare

Art. 1. – Prezenta lege constituie cadrul legal care reglementează intrarea și șederea pe teritoriul României a cetățenilor unui stat membru al Uniunii Europene sau Spațiului Economic European, denumiți în continuare *cetățeni ai statelor membre*, precum și a membrilor de familie ai acestora, care își stabilesc reședința temporară sau permanentă pe teritoriul României.

Definiții

Art. 2. – În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) cetățean al unui stat membru este orice persoană care are cetățenia unuia din statele

membre ale Uniunii Europene care aparține Spațiului Economic European;

b) prin membru de familie se înțelege:

1. soția/soțul;

2. descendenții direcți ai titularului sau ai soției/soțului, în vârstă de până la 21 de ani sau care se află în întreținerea acestora, indiferent de vârstă;

3. ascendenții titularului sau ai soției/soțului care se află în întreținerea acestora;

c) permisul de ședere reprezintă documentul de identitate, eliberat de Autoritatea pentru străini sau formațiunile sale teritoriale, conform legii, care atestă valabilitatea dreptului de ședere acordat, precum și calitatea posesorului.

**Drepturile
cetățenilor
statelor membre
care își stabilesc
reședința pe
teritoriul
României**

Art. 3. – (1) Cetățenii statelor membre și membrii de familie ai acestora care locuiesc legal în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a proprietății, garantată de Constituție și de celelalte legi, precum și de drepturile prevăzute în tratatele internaționale la care România este parte.

(2) Cetățenii statelor membre aflați legal în România se pot deplasa liber și își pot stabili reședința oriunde pe teritoriul României.

(3) Cetățenii statelor membre se bucură de toate drepturile și beneficiile acordate persoanelor angajate, precum și de protecție socială din partea statului, în aceleași condiții ca și cetățenii români.

(4) Autoritatea pentru străini sau formațiunile sale teritoriale vor elibera un document de identitate care să facă dovada dreptului de ședere, intitulat „*Permis de ședere pentru un cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European*”.

(5) Cetățenii statelor membre, cărora li s-a eliberat un document de identitate de către Autoritatea pentru străini, au dreptul de a verifica datele personale înscrise în acesta și, dacă este cazul, au dreptul să solicite corectarea sau eliminarea datelor care nu corespund realității.

(6) Persoana împotriva căreia s-a dispus refuzul intrării, eliberării sau prelungirii permisului de ședere sau împotriva căreia a fost luată decizia de expulzare de pe teritoriul României poate ataca actele administrative în cauză, în conformitate cu prevederile legale privind contenciosul administrativ. Prin derogare de la prevederile Legii nr. 29/1990 a contenciosului administrativ, cu modificările ulterioare, executarea actului administrativ se suspendă până la soluționarea acțiunii.

Obligațiile cetățenilor statelor membre

Art. 4. – (1) Pe timpul șederii în România, cetățenii statelor membre și membrii lor de familie sunt obligați să respecte legislația română.

(2) Cetățenii statelor membre și membrii lor de familie aflați pe teritoriul României au obligația de a se supune controlului organelor de poliție și al celorlalte autorități publice competente conform legii.

Capitolul II

Intrarea în România a cetățenilor statelor membre

Intrarea în România

Art. 5. – (1) Cetățenii statelor membre pot intra în România în baza cărții de identitate sau pașaportului, valabile.

(2) Membrii de familie ai cetățenilor statelor membre care nu sunt cetățeni ai acestora nu pot fi scutiți de la obligativitatea obținerii vizei, dacă acordurile încheiate de România cu statele ai căror cetățeni sunt nu prevăd altfel.

(3) Misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României vor acorda persoanelor prevăzute la alin. (2) viza necesară, fără aprobarea prealabilă a Direcției Generale Afaceri Consulare din Ministerul Afacerilor Externe.

Capitolul III

Dreptul de ședere al cetățenilor statelor membre pe teritoriul României

Dreptul de ședere al cetățenilor statelor membre, angajați în muncă

Art. 6. – (1) Autoritatea pentru străini acordă dreptul de ședere pentru:

- a) cetățenii statelor membre care desfășoară în România activități în calitate de angajat;
- b) membrii de familie ai acestora.

(2) Cetățenii statelor membre, indiferent de locul unde își au reședința, pot să încheie și să deruleze contracte de muncă în conformitate cu prevederile legale în materie.

(3) Cetățenii statelor membre pot ocupa locurile de muncă vacante în aceleași condiții ca și cetățenii români.

(4) Prevederile legale care restrâng numărul sau procentajul angajaților, cetățeni ai altor state, în orice ramură de activitate, regiune sau la nivel național nu se aplică cetățenilor statelor membre.

(5) Membrii de familie ai unei persoane prevăzute la alin. (1) lit. a), indiferent de cetățenie, își pot stabili reședința pe teritoriul

României împreună cu aceasta.

(6) Autoritățile române vor înlesni admisia unui membru de familie care nu se află sub incidența art.2 lit. b) dacă persoana se află în întreținerea persoanei angajate sau locuiește împreună cu aceasta în țara de origine sau de proveniență.

(7) Membrii de familie, astfel cum au fost definiți la art. 2 lit. b) pct. 1 și 2, ai cetățenilor statelor membre care desfășoară în România o activitate în calitate de angajat sau liber profesionist, pot fi angajați în muncă în conformitate cu prevederile legale.

(8) Copiii cetățenilor statelor membre angajați pe teritoriul României, dacă își stabilesc reședința pe teritoriul țării noastre, sunt admiși în sistemul de educație și formare profesională în aceleași condiții ca și cetățenii români.

(9) Permisul de ședere eliberat persoanelor prevăzute la alin.(1) face dovada dreptului de ședere permanentă, este valabil pentru o perioadă de cinci ani de la data eliberării și se prelungește automat pentru noi perioade de câte cinci ani.

(10) Membrilor de familie care nu sunt cetățeni ai unui stat membru li se eliberează un permis de ședere cu aceeași valabilitate ca și documentul eliberat cetățeanului statului membru în întreținerea căruia se află.

(11) Întreruperile perioadei de ședere care nu depășesc șase luni consecutiv și absența de pe teritoriul României motivată de efectuarea serviciului militar nu afectează valabilitatea permisului de ședere.

(12) Un drept de ședere valabil acordat unui cetățean al unui stat membru nu poate fi anulat exclusiv în temeiul încetării activității prevăzute la alin. (1) ca urmare a unei incapacități temporare de muncă, cauzate de o boală sau

accident, sau pentru că se află în șomaj involuntar.

(13) În cazul în care perioada de angajare este mai mare de 3 luni, dar mai mică de un an, Autoritatea pentru străini sau formațiunile sale teritoriale vor elibera un permis de ședere, valabil pentru perioada angajării.

(14) În cazurile în care perioada de angajare nu depășește 3 luni, cartea de identitate sau pașaportul, pe baza căruia persoana în cauză a intrat pe teritoriul României, sunt suficiente pentru acoperirea șederii sale.

(15) Prevederile de la alin. (13) și (14) se aplică și lucrătorilor sezonieri angajați pentru o perioadă mai mare, respectiv mai mică de 3 luni.

(16) Autoritatea pentru străini acordă dreptul de ședere și pentru cetățenii statelor membre angajați în România, care își păstrează reședința într-un stat membru unde, ca regulă, se întorc în fiecare zi sau cel puțin o dată pe săptămână.

(17) Pentru eliberarea unui permis de ședere, solicitantul va prezenta următoarele documente:

- a) cartea de identitate sau pașaportul, valabile;
- b) dovada că persoana face parte din una dintre categoriile prevăzute la alin. (1), (5) și (6).

Dreptul de ședere al cetățenilor statelor membre, în vederea desfășurării unor activități independente

Art. 7. – (1) Autoritatea pentru străini va acorda drept de ședere permanentă pentru:

a) cetățenii statelor membre care se stabilesc pe teritoriul României, în vederea desfășurării unor activități independente definite conform art.7 alin.(1) pct.4 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal;

b) membrii de familie ai acestora.

(2) Permisul de ședere eliberat persoanelor prevăzute la alin.(1) face dovada dreptului de ședere permanentă, este valabil pentru o perioadă de cinci ani de la data eliberării și se prelungește automat pentru noi perioade de câte

cinci ani.

(3) Întreruperile perioadei de ședere care nu depășesc șase luni consecutiv și absența de pe teritoriul României motivată de efectuarea serviciului militar nu afectează valabilitatea permisului de ședere.

(4) Un drept de ședere valabil acordat unui cetățean al unui stat membru nu poate fi anulat exclusiv în temeiul încetării activității prevăzute la alin. (1) ca urmare a unei incapacități temporare de muncă, cauzate de o boală sau accident.

(5) Cetățenii unui stat membru care nu fac parte din categoria prevăzută la alin.(1) lit. a), dar care sunt autorizați să desfășoare o activitate în România în baza legislației naționale, au drept de ședere pe o perioadă cel puțin egală cu durata autorizației acordate pentru desfășurarea acelei activități.

(6) Cetățenii unui stat membru care fac parte din categoria prevăzută la alin.(1) lit. a), dar cărora, ca urmare a schimbării activității, li se aplică prevederile alin. (5), păstrează permisul de ședere până la data expirării acestuia.

(7) Membrilor de familie care nu sunt cetățeni ai unui stat membru li se eliberează un permis de ședere cu aceeași valabilitate ca și documentul eliberat cetățeanului statului membru în întreținerea căruia se află.

(8) Pentru eliberarea unui permis de ședere, solicitantul va prezenta următoarele documente:

- a) cartea de identitate sau pașaportul, valabile;
- b) dovada că persoana face parte din una dintre categoriile prevăzute la alin. (1), (5) sau (9).

(9) Autoritățile competente vor înlesni admisia oricărui alt membru de familie al unui cetățean prevăzut la alin.(1) lit. a) sau a soțului/soției acestuia, în situația în care membrul respectiv de familie este în întreținerea

titularului sau a soțului/soției acestuia ori locuiește cu aceștia în țara de origine sau proveniență.

**Dreptul de
ședere al
persoanelor care
furnizează sau
beneficiază de
servicii**

Art. 8. – (1) Autoritatea pentru străini va acorda drept de ședere temporară pentru:

a) cetățenii statelor membre care se stabilesc pe teritoriul României și care sunt furnizorii sau beneficiarii unor servicii;

b) membrii de familie ai acestora.

(2) Dreptul de ședere al persoanelor care furnizează sau beneficiază de servicii are aceeași valabilitate cu perioada în care se furnizează aceste servicii.

(3) În cazul în care această perioadă depășește 3 luni, persoanelor prevăzute la alin.(1) li se eliberează un permis de ședere care face dovada dreptului de ședere temporară.

(4) În cazurile în care perioada nu depășește 3 luni, cartea de identitate sau pașaportul, pe baza căruia persoana în cauză a intrat pe teritoriul României, este suficient pentru acoperirea șederii sale.

(5) Membrilor de familie care nu sunt cetățeni ai unui stat membru li se eliberează un document care are aceeași valabilitate ca și documentul eliberat cetățeanului în întreținerea căruia se află.

(6) Pentru eliberarea unui permis temporar de ședere, solicitantul va prezenta următoarele documente:

a) cartea de identitate sau pașaportul, valabile;

b) dovada că persoana face parte din una dintre categoriile prevăzute la alin. (1) sau (7).

(7) Autoritățile competente vor înlesni admisia oricărui alt membru de familie al unui cetățean prevăzut la alin. (1) lit. a) sau a soțului/soției acestuia, în situația în care membrul respectiv de familie este în întreținerea titularului sau a soțului/soției acestuia ori

locuiește cu aceștia în țara de origine sau proveniență.

**Dreptul de ședere
al persoanelor
angajate sau al
celor care au
desfășurat
activități
independente,
care și-au
încetat activitatea
profesională în
România**

Art. 9. – (1) Autoritatea pentru străini acordă dreptul de ședere permanentă:

a) cetățenilor statelor membre care au fost angajați sau au desfășurat o activitate independentă pe teritoriul României;

b) membrilor de familie ai acestora în sensul art. 2 lit. b);

c) altor membri de familie, aflați în întreținerea persoanei prevăzută la lit. a) sau a soțului/soției acesteia, ori care locuiesc cu aceștia în statul de origine sau proveniență.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică următoarelor categorii de persoane:

a) persoanei angajate sau celei care desfășoară activități independente cel puțin un an, care, la momentul terminării activității profesionale, a atins vârsta de pensionare pentru limită de vârstă și care a locuit continuu pe teritoriul României mai mult de trei ani; în cazul activităților independente, pentru care legea nu prevede vârsta de pensionare, se aplică aceeași limită de vârstă ca și persoanelor angajate;

b) cetățeanului unui stat membru care a avut reședința în mod continuu în România mai mult de doi ani și care și-a încetat activitatea ocupațională în România dintr-o cauză de incapacitate permanentă de muncă;

c) persoanei angajate sau celei care desfășoară activități independente care, după trei ani de angajare, respectiv de activitate independentă și ședere continuă în România, lucrează sau desfășoară activități independente pe teritoriul altui stat membru, păstrându-și reședința pe teritoriul României, unde se întoarce, ca regulă, în fiecare zi, sau cel puțin o dată pe săptămână. Perioadele de angajare,

respectiv de activitate independentă astfel realizate sunt considerate activități desfășurate pe teritoriul României în vederea îndeplinirii condițiilor de la lit. a) și b).

(3) Dacă soțul persoanei angajate sau care desfășoară activități independente este cetățean român, prevederile referitoare la durata perioadei de reședință stabilite de alin.(2) lit.a) și b), respectiv durata perioadei de activitate de la alin.(2) lit.c) nu se aplică.

(4) Dacă incapacitatea prevăzută la alin. (2) lit. b) este rezultatul unui accident de muncă sau al unei boli profesionale, care îl îndreptățește să primească o pensie din partea unei instituții a statului, condiția privind perioada de reședință nu se aplică.

(5) Membrii de familie enunțați la alin.(1) lit.b) și c), care locuiesc în România împreună cu persoana prevăzută la alin. (1) lit. a), beneficiază de dreptul de a-și stabili reședința în România atunci când persoana respectivă a dobândit dreptul de ședere permanentă în conformitate cu prevederile alin. (2), chiar și după decesul acesteia.

(6) În cazul în care decesul a survenit în timpul activității, dar înainte de obținerea dreptului de ședere permanentă, membrii de familie au dreptul de a-și stabili reședința permanentă pe teritoriul României, dacă este îndeplinită una din următoarele condiții:

a) la data decesului, persoana de la alin. (1) lit. a) avea reședința continuă în România de cel puțin doi ani;

b) decesul a avut drept cauză un accident de muncă sau o boală profesională;

c) soțul supraviețuitor este cetățean român.

(7) Continuitatea șederii în România prevăzută la alin. (2) și (6) poate fi dovedită prin orice mijloace. Continuitatea șederii nu este

afectată de absențele care însumează maximum trei luni pe an sau cele cauzate de satisfacerea serviciului militar. Perioadele de șomaj involuntar ori, după caz, de inactivitate sau absențele datorate bolii sau accidentelor vor fi considerate perioade în care persoana în cauză a fost angajată, respectiv în activitate, în sensul celor prevăzute la alin. (2).

(8) Persoanele care îndeplinesc condițiile pentru dobândirea dreptului de ședere pot să exercite acest drept într-o perioadă de doi ani de la data dobândirii acestuia. În această perioadă, pot părăsi teritoriul României fără ca acest drept să le fie afectat.

(9) Persoanelor prevăzute la alin. (1) li se eliberează un permis de ședere, care face dovada dreptului de ședere permanentă, valabil pentru o perioadă de cinci ani. Perioada de valabilitate va fi prelungită automat.

(10) Perioada de absență de pe teritoriul României care nu depășește șase luni consecutiv sau absențe mai lungi justificate de îndeplinirea serviciului militar nu vor afecta în nici un fel perioada de valabilitate a permisului de ședere eliberat.

(11) Membrilor de familie care nu sunt cetățeni ai unui stat membru li se eliberează un permis de ședere cu aceeași valabilitate ca și documentul eliberat cetățeanului statului membru în întreținerea căruia se află.

(12) Pentru eliberarea unui permis de ședere, solicitantul va prezenta următoarele documente:

a) cartea de identitate sau pașaportul, valabile;

b) dovada că persoana face parte din una dintre categoriile prevăzute la alin. (1).

(13) Autoritățile române vor înlesni readmisia lucrătorilor sau a celor care au desfășurat activități independente, care au

părăsit teritoriul României după ce și-au stabilit aici reședința permanentă și care doresc să se întoarcă în urma pensionării sau incapacității permanente de muncă, respectiv incapacității de a desfășura activități lucrative.

**Dreptul de ședere
al persoanelor
care și-au încetat
activitatea
profesională în
țara de origine
sau de proveniență**

Art. 10. – (1) Autoritatea pentru străini acordă dreptul de ședere atât cetățenilor statelor membre care au desfășurat o activitate ca angajat sau ca persoană care exercită o activitate independentă în țara de origine sau de proveniență, cât și membrilor de familie ai acestora, cu condiția ca aceștia să fie beneficiarii unei pensii de invaliditate sau ai unei pensii anticipate, ai unei pensii pentru limită de vârstă, ai unei pensii ca urmare a unui accident de muncă sau boli profesionale, având o valoare suficient de mare, astfel încât persoana respectivă să nu devină o sarcină a sistemului de asigurări sociale de stat pe perioada șederii în România și cu condiția ca aceste persoane să dețină o asigurare medicală pentru toate riscurile în România.

(2) Resursele financiare prevăzute la alin. (1) sunt suficiente în cazul în care sunt cel puțin la nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, definit conform art. 159 din Legea 53/2003 – Codul muncii, cu modificările ulterioare.

(3) Persoanelor care au obținut un drept de ședere pe teritoriul României li se eliberează un permis de ședere a cărui valabilitate este limitată la cinci ani, cu posibilitate de prelungire pentru noi perioade de câte cinci ani.

(4) Pentru membrii de familie care nu au cetățenia unui stat membru, Autoritatea pentru străini va elibera un permis de ședere cu aceeași valabilitate ca și cel eliberat cetățeanului în a cărui întreținere se află.

(5) Pentru eliberarea permisului de ședere, solicitanții vor prezenta cartea de identitate sau pașaportul valabile și dovada faptului că aceștia îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) și (2).

(6) Soțul/soția și copiii aflați în întreținerea unei persoane prevăzute la art.2 lit. a), indiferent de cetățenie, care au drept de ședere pe teritoriul statului român, au dreptul să desfășoare orice activitate, ca angajați sau ca persoane care exercită activități independente, în conformitate cu prevederile legale.

(7) Dreptul de ședere dobândit în conformitate cu prezentul articol este valabil pe durata în care beneficiarii acestuia îndeplinesc condițiile stabilite la alin. (1) și (2).

(8) Întreruperile perioadei de ședere, care nu depășesc șase luni consecutiv și absența de pe teritoriul României, motivată de efectuarea serviciului militar, nu afectează valabilitatea permisului de ședere.

Dreptul de ședere al persoanelor aflate la studii

Art. 11. – (1) Orice cetățean al unui stat membru care a fost acceptat să urmeze un curs de formare profesională de către o instituție de învățământ acreditată și recunoscută, conform legii, precum și soțul/soția și copiii aflați în întreținerea acestuia, are drept de ședere temporară pe teritoriul României cu condiția ca titularul dreptului de ședere să dovedească Autorității pentru străini sau formațiunilor sale teritoriale că dispune de suficiente mijloace de întreținere și să aibă o asigurare medicală pentru toate riscurile în România.

(2) Dovada mijloacelor de întreținere se face printr-o declarație sau prin alt mijloc echivalent.

(3) Dreptul de ședere acordat conform alin. (1) se limitează la durata studiilor.

(4) Persoanelor prevăzute la alin. (1) li se eliberează un permis de ședere care face dovada

dreptului de ședere temporară. Validitatea acestuia este limitată la durata studiilor, dacă acestea nu depășesc un an, sau la un an, cu posibilitatea reînnoirii anuale, atunci când studiile depășesc această perioadă.

(5) Membriilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru li se vor elibera permise de ședere temporară cu aceeași valabilitate ca și cel eliberat persoanei în întreținerea căreia se află.

(6) Dreptul de ședere se menține atât timp cât beneficiarii acestui drept îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) și (2).

(7) Pentru eliberarea permisului de ședere temporară, solicitantul trebuie să prezinte cartea de identitate sau pașaportul valabile, precum și dovada că îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1) și (2).

(8) Soțul/soția și copiii aflați în întreținerea unui cetățean care a obținut dreptul de ședere conform prevederilor alin. (1) au dreptul să desfășoare orice activitate ca angajați sau pe cont propriu, chiar dacă nu sunt cetățeni ai unui stat membru.

Dreptul de ședere al cetățenilor statelor membre și membrilor lor de familie pe teritoriul României în alte scopuri decât cele prevăzute în prezenta lege

Art. 12. – (1) Autoritatea pentru străini va acorda drept de ședere în alte scopuri decât cele prevăzute de prezenta lege cetățenilor statelor membre și membrilor de familie ai acestora, cu condiția ca toate aceste persoane să posede suficiente mijloace de întreținere, precum și asigurare medicală pentru toate riscurile în România.

(2) Quantumul mijloacelor de întreținere nu poate fi mai mic decât salariul minim pe economia națională.

(3) Persoanelor care au obținut un drept de ședere pe teritoriul României li se eliberează un permis de ședere, a cărui valabilitate este limitată la cinci ani, cu posibilitate de prelungire pentru noi perioade de câte cinci ani.

(4) Pentru membrii de familie care nu au cetățenia unui stat membru, Autoritatea pentru străini va elibera permise de ședere cu aceeași valabilitate ca și cel eliberat cetățeanului în întreținerea căruia se află.

(5) Pentru eliberarea permisului de ședere, solicitantul va depune următoarele documente:

- a) cartea de identitate sau pașaportul, valabile;
- b) dovada mijloacelor de întreținere și asigurarea medicală, prevăzute la alin. (1) și (2).

(6) Soțul/soția și copiii aflați în întreținerea unui cetățean al unui stat membru cărora li s-a acordat dreptul de ședere pe teritoriul României se pot angaja în muncă sau pot desfășura activități lucrative independente, în conformitate cu prevederile legale, chiar dacă nu sunt cetățeni ai unui stat membru.

(7) Dreptul de ședere se menține atât timp cât beneficiarii îndeplinesc condițiile menționate la alin.(1) și (2).

(8) Întreruperile perioadei de ședere, care nu depășesc șase luni consecutiv și absența de pe teritoriul României, motivată de efectuarea serviciului militar, nu afectează valabilitatea permisului de ședere.

Capitolul IV

Refuzul intrării pe teritoriul României, eliberării sau prelungirii permisului de ședere. Expulzarea de pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre și a membrilor de familie ai acestora

Regimul refuzului intrării pe teritoriul României,

Art. 13. – (1) Autoritățile române competente pot refuza intrarea pe teritoriul statului român, eliberarea sau prelungirea permisului de ședere sau pot expulza de pe teritoriul național cetățenii unui stat membru sau

**eliberării sau
prelungirii
permisului de
ședere și
expulzării de
pe teritoriul
României**

membrii de familie ai acestora numai din rațiuni de ordine publică, siguranță națională sau sănătate publică.

(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) nu pot fi luate având la bază rațiuni economice.

(3) Motivele de ordine publică sau de siguranță națională trebuie să se întemeieze exclusiv pe comportamentul personal al celui în cauză.

(4) Motivele de ordine publică, siguranță națională sau sănătate publică, care au stat la baza deciziei refuzului intrării pe teritoriul României, eliberării sau prelungirii permisului de ședere sunt comunicate persoanei interesate, în afara cazurilor când acest lucru nu poate fi făcut din motive care vizează siguranța statului.

(5) Condamnările anterioare pentru săvârșirea unor infracțiuni nu pot constitui în mod automat temei pentru aplicarea măsurilor prevăzute la alin.(1). Expirarea documentului de identitate sau a pașaportului folosit pentru intrarea în România și pentru eliberarea permisului de ședere nu poate justifica expulzarea persoanei respective de pe teritoriul național.

(6) Maladiile sau infirmitățile care pot justifica refuzul intrării pe teritoriul României sau eliberării permisului de ședere sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(7) Apariția maladiilor sau infirmităților precizate în anexă după eliberarea primului permis de ședere nu justifică refuzul de a reînnoi permisul și nici expulzarea de pe teritoriul României.

(8) Decizia de refuz a eliberării sau a reînnoirii permisului de ședere sau decizia de expulzare se comunică pe cale oficială persoanei în cauză. Comunicarea va indica termenul

acordat pentru părăsirea teritoriului României. Cu excepția cazurilor care impun părăsirea în cel mai scurt timp a teritoriului României, termenul acordat pentru părăsirea teritoriului este de:

- a) minim 15 zile pentru persoanele care nu au primit încă permisul de ședere;
- b) minim 30 de zile pentru toate celelalte cazuri.

Capitolul V

Dispoziții finale

Art. 14. – Decizia referitoare la acordarea sau refuzul eliberării primului permis de ședere în România trebuie să fie luată în termenul cel mai scurt, dar nu mai târziu de 6 luni de la formularea cererii. Persoana în cauză are dreptul să rămână provizoriu pe teritoriul României până la luarea deciziei de acordare sau de refuz a eliberării permisului de ședere.

Art. 15. – Taxele percepute pentru eliberarea sau prelungirea permiselor de ședere nu vor putea depăși nivelul taxelor percepute pentru eliberarea cărților de identitate pentru cetățenii români. Aceleași prevederi se aplică și documentelor necesare pentru eliberarea acestora.

Art. 16. – Dreptul de ședere acordat de autoritățile române competente este valabil pe întreg teritoriul României.

Art. 17. – (1) Prezenta lege transpune:

a) Directiva Consiliului nr. 64/221/CEE din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la circulația și șederea străinilor justificate de rațiuni de ordine publică, siguranță publică și sănătate publică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. P 56 din 04.04.1964;

b) Directiva Consiliului nr. 72/194/CEE din 18 mai 1972 privind extinderea domeniului de aplicare a Directivei din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la circulația și șederea cetățenilor străini justificate de rațiuni de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică, asupra lucrătorilor care-și exercită dreptul de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după ce au fost angajați în statul respectiv, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 121 din 26.05.1972;

c) Directiva Consiliului nr. 73/148/CEE din 21 mai 1973 privind eliminarea restricțiilor de circulație și rezidență a resortisanților statelor membre în cadrul Comunității referitor la stabilirea și prestarea de servicii, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 172 din 28.06.1973;

d) Directiva Consiliului nr. 75/34/CEE din 17 decembrie 1974 privind dreptul resortisanților unui stat membru de a rămâne pe teritoriul unui alt stat membru după desfășurarea pe acest teritoriu a unor activități independente, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 14 din 20.01.1975;

e) Directiva Consiliului nr. 75/35/CEE din 17 decembrie 1974 de extindere a obiectului Directivei nr. 64/221/CEE privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la circulația și șederea străinilor justificate de rațiuni de ordine publică, siguranță publică și sănătate publică, pentru a include resortisanți ai unui stat membru care exercită dreptul de a rămâne pe teritoriul unui alt stat membru după desfășurarea pe acest teritoriu a unei activități independente, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 14 din 20.01.1975;

f) Directiva Consiliului nr. 90/364/CEE din 28 iunie 1990 privind dreptul de ședere, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 180 din 13.07.1990;

g) Directiva Consiliului nr. 90/365/CEE din 28 iunie 1990 privind dreptul de ședere al persoanelor angajate și al celor care exercită activități independente, care și-au încetat activitatea profesională, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 180 din 13.07.1990;

h) Directiva Consiliului nr. 93/96/CEE din 29 octombrie 1993 privind dreptul de ședere al persoanelor aflate la studii, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 317 din 18.12.1993;

i) parțial Directiva Consiliului nr. 68/360/CEE din 15 octombrie 1968 privind eliminarea restricțiilor referitoare la circulație și ședere în interiorul Comunității pentru lucrătorii din statele membre și familiile lor, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 257 din 19.10.1968.

(2) Pentru a asigura aplicarea normelor comunitare de la data aderării, prezenta lege preia dispozițiile următoarelor regulamente:

a) Regulamentul nr. 1251/70 EEC din 29 iunie 1970 privind dreptul lucrătorilor de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după ce au fost angajați în acel stat, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 142 din 30.06.1970;

b) parțial Regulamentul Consiliului nr. 1612/68/CEE din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în interiorul Comunității, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 257 din 19.10.1968.

Art. 18. – Prezenta lege va intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

Art. 19. – La intrarea în vigoare a prezentei legi, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, încetează să se mai aplice cetățenilor din statele membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European și membrilor de familie ai acestora.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

Valer Dorneanu

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

București,
Nr.

Maladiile sau infirmitățile care pot justifica refuzul intrării pe teritoriul României sau eliberării permisului de ședere

A. Maladii care pot pune în pericol sănătatea publică:

1. maladii care presupun instituirea unei stări de carantină, vizate în Regulamentul Internațional Sanitar nr. 2 din 25 mai 1951 al Organizației Mondiale a Sănătății;
2. tuberculoza aparatului respirator activă sau cu tendință evolutivă;
3. sifilis;
4. alte maladii infecțioase sau parazitare contagioase în măsura în care în România fac obiectul dispozițiilor referitoare la protecția propriilor cetățeni.

B. Maladii sau infirmități care pot pune în pericol sănătatea publică sau siguranța publică:

1. toxicomania;
2. tulburări mentale grave; stări evidente de psihoză însoțite de stări de agitație, delir, halucinații sau confuzie.